

AVIZ
**referitor la proiectul de Lege privind vânzarea
produselor și garanțiile asociate acestora**

Analizând proiectul de **Lege privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora**, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.50 din 02.04.2003,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri:

I. Observații generale

1. Proiectul de lege are ca obiect de reglementare instituirea unor dispoziții privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, în scopul armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și îndeplinirea angajamentelor luate de România pentru aderarea la Uniunea Europeană privind transpunerea în legislația internă a Directivei 1999/44/EC privind anumite aspecte în legătură cu vânzarea bunurilor de consum și garanțiile asociate acestora.

Structurat în opt capitole, proiectul stabilește obligația vânzătorului de a livra consumatorului numai produse care sunt conforme cu contractul de vânzare-cumpărare, care corespund descrierii făcute de vânzător și au aceleași calități ca și produsele pe care vânzătorul le-a prezentat consumatorului ca mostră sau model, precum și dreptul consumatorului la înlocuirea sau repararea produselor neconforme, ori la reducerea corespunzătoare a prețului sau rezoluțiunea contractului.

Răspunderea vânzătorului pentru lipsa de conformitate a produselor este angajată pentru o perioadă de 2 ani, calculată de la livrarea produselor.

Prin natura relațiilor sociale reglementate, proiectul face parte din categoria legilor ordinare.

2. În legătură cu cerința principală relevată de Expunerea de motive de a se transpune în legislația românească Directiva 1999/44/EC referitoare la anumite aspecte privind vânzarea bunurilor de consum și garanțiile asociate sunt de arătat următoarele:

Plecând de la ideea că legislațiile statelor membre în domeniul vânzărilor bunurilor de consum prezintă anumite disparități care determină o funcționare diferită de la un stat la altul și că se impune crearea unei **baze juridice minime comune** care să asigure reguli de drept comune consumatorului și valabile independent de statul în care se efectuează operațiunea comercială, au fost elaborate mai multe norme care, fără să aducă atingere dreptului național, asigură consumatorului un climat de siguranță, profitabil bunei funcționalități a pieței interne.

În acest sens, directiva amintită stabilește câteva principii în domeniu, **spre a fi adoptate în diferitele sisteme juridice naționale** și care să fie aplicabile **în cazul** când în contractul încheiat între vânzător și cumpărător nu au fost prevăzute clauze minime de protecție pentru cumpărător/consumator.

Proiectul prezentat reprezintă o preluare și o adaptare a Directivei în concordanță cu sistemul de drept intern.

Reglementarea definește bunurile care se supun acestui act normativ, precum și pe cele exceptate și pune accent pe definițiile termenilor, păstrând fidel maniera de definire adoptată de statele membre ale Uniunii Europene așa cum reiese din Directiva 99/44/CE.

S-a păstrat astfel domeniul de aplicare și se operează cu aceeași termeni și definiții, la fel ca în reglementările comunitare. Se păstrează structura Directivei în ceea ce privește conformitatea bunurilor cu specificațiile din contract, conținutul drepturilor consumatorului, acțiunea în regres, garanții comerciale.

3. Având în vedere situația existentă în legislație, dată fiind amploarea de reglementare a materiei protecției consumatorului prin Ordonanța Guvernului nr.21/1992, aprobată cu modificări prin Legea nr.11/1994, cu modificările și completările ulterioare, unele de dată recentă, Ordonanța Guvernului nr.58/2000 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.37/2002, se creează unele paralelisme în ceea ce privește definirea termenilor, unele dispoziții privitoare la acordarea garanției pentru bunurile oferite consumatorilor. De aceea, pentru păstrarea uniformității terminologice, considerăm că era mai

indicat ca intervenția legislativă să fie de modificare/completare a acestei ordonanțe.

4. Pe fond, sub aspectul soluțiilor legislative preconizate prin proiect, apreciem că unele soluții necesită un plus de precizie și claritate în ceea ce privește dreptul consumatorului în cazul în care produsul cumpărat nu este conform. Avem în vedere prevederile art.10 și 11 din proiect care stabilesc dreptul consumatorului, formulat generic, de a solicita vânzătorului repararea sau înlocuirea produselor sau de a beneficia de o reducere corespunzătoare a prețului, fără să se prevadă expres că hotărârea trebuie să fie a consumatorului, nu a vânzătorului.

Această precizare, de natură să protejeze consumatorul, se impune întrucât, dacă rezolvarea acestei probleme este lăsată la aprecierea vânzătorului, cum s-ar putea înțelege din textul propus, desigur că acesta poate avea interesul să vândă produsul neconform, chiar dacă scade prețul, situație care poate afecta consumatorul doritor să procure un produs performant, ținând seama de gama foarte variată de produse ce intră sub incidența legii, unele dintre acestea având un înalt grad de tehnicitate, cum ar fi: autoturismele, calculatoarele ș.a.

Aceeași problemă apare și în cazul prevederii referitoare la dreptul la repararea produsului neconform, unde este preferabil pentru vânzător să repare produsul în loc să-l înlocuiască, afectând astfel consumatorul care plătește un produs nou, nu unul deja reparat. De aceea, cel puțin pentru această situație, ar fi echitabil să se stabilească, în principal, obligația vânzătorului de a înlocui produsul neconform cu unul corespunzător și numai dacă consumatorul acceptă, să se procedeze la o eventuală reparație. De altfel, în Directivă, față de art.2 lit.e) din proiect în enumerările făcute, “rambursarea prețului plătit, și înlocuirea bunului” primează față de noțiunea de “reparare”.

De asemenea, Cap.II din proiect reglementează doar conformitatea produselor **cu specificațiile cuprinse în contractul de vânzare-cumpărare**, deși nu toate produsele procurate de către consumator au la bază un contract detaliat care să stabilească în concret obligațiile părților, unele fiind achiziționate pe bază de chitanță fiscală, potrivit prevederilor legale. De aceea, sugerăm să se analizeze și posibilitatea reglementării unor asemenea cazuri.

II. Observații de redactare și de tehnică legislativă

1. Referitor la sistematizarea dispozițiilor normative, subliniem faptul că alcătuirea capitolelor proiectului din unul sau două articole,

cum este cazul Cap.IV, VII și VIII nu este recomandată de normele de tehnică legislativă, fiind de dorit o resistemizare a textelor.

De asemenea, pentru a asigura succesiunea logică a soluțiilor legislative preconizate, textul art.9 privind răspunderea vânzătorului sugerăm să fie plasat ca alin.(2) al art.5 unde se încadrează tematic mai bine.

2. La art.2, în ceea ce privește noțiunea de “consumator”, semnalăm că din conținutul acesteia lipsește referirea la “grup de persoane fizice constituite în asociații”, expresie prezentă însă în art.2 al Ordonanței Guvernului nr.21/1992, ca urmare a ultimelor modificări și completări aduse. Cum, evident, această categorie de consumatori trebuie să se subsumeze acelorași drepturi și obligații, propunem completarea definiției cu această sintagmă. De asemenea, semnalăm că, potrivit Directivei, art.2 lit.a) ar trebui să excludă, în afara activității “profesionale” și pe aceea “comercială”.

De asemenea, la art.2 lit.b), rândul 2, substantivul “bunurilor” trebuie să ia forma “bunurile”, din motive gramaticale.

3. La art.4, după substantivul din rândul 2 “contract”, propunem introducerea sintagmei “de vânzare de produse”, pentru redarea exactă a ipotezei.

4. La art.7 lit.a), pentru o topică gramaticală corectă, expresia “că nu cunoscut” trebuie înlocuită prin expresia “că nu a cunoscut”.

În ceea ce privește verbul “demonstrează”, trebuie înlocuit cu un termen mai adecvat juridic, cum ar fi “probează”.

5. La art.10, pentru corelare cu propunerea de la Cap.II pct.3 supra, propunem înlocuirea sintagmei “prin reparare sau înlocuire” cu sintagma “prin înlocuire sau reparare, în funcție de opțiunea consumatorului”. Această observație o formulăm și pentru art.11 alin.(1).

6. La art.14, norma potrivit căreia consumatorul nu este îndreptățit să solicite rezoluțiunea contractului, dacă lipsa conformității este minoră trebuie dezvoltată, fiind prea generică, în sensul de a se stabili cine are calitatea de a aprecia dacă un defect este minor, mediu sau major în cazul unui produs pe care consumatorul îl dorește a fi performant și plătește prețul corespunzător unui asemenea produs.

7. La art.16, pentru utilizarea unei noțiuni curent folosite, propunem înlocuirea cuvintelor “care curge” prin cuvântul “calculat”.

Având în vedere multitudinea de bunuri de consum și diversitatea de sortimente oferite la comercializare, considerăm că

prin termenul de 2 ani nu se pot reglementa în mod egal situațiile variate, indiferent de bunuri și de complexitatea acestora. De aceea, sugerăm că proiectul ar trebui să cuprindă o anexă, în care să fie grupate bunurile de consum în funcție de natura acestora și să se prevadă termenul pentru care vânzătorul garantează conformitatea acestora cu documentul tehnic normativ și asigură pe cheltuiala sa, înlocuirea sau repararea bunului necorespunzător calitativ.

8. La art.17, pentru ca norma să debuteze cu subiectul, sugerăm eliminarea sintagmei “În scopul de a beneficia de avantajele drepturilor sale”, care apare și superfluă în context.

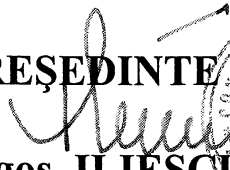
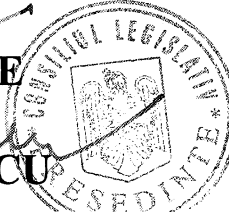
9. La art.23, conform normelor de tehnică legislativă, propunem ca limitele amenzilor să fie scrise în cifre nu în litere.

10. La alin.(2) al aceluiași articol, pentru o mai bună sistematizare, conformă cu normele și practica de elaborare a actelor normative, trebuie să devină articol distinct, introducându-se precizarea “cu modificări și completări” după cuvântul “aprobată”.

Din aceleași considerente, **art.24** trebuie să devină alin.(2) al art.23.

11. La art.26, întrucât Ordonanța Guvernului nr.21/1992 privind protecția consumatorilor a fost aprobată prin lege, pentru o completă informare, este necesară introducerea după titlul acesteia a sintagmei “aprobată prin Legea nr.11/1994”.

Cu referire însă la abrogarea art.20 alin.(2), dispoziție care are în vedere obligații ținând de produsele de folosință îndelungată, ample și motivate în practica comercială, nu se întrevide rațiunea eliminării acestei norme de protecție specială.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU

București

Nr. 546/4.04.2003